

PRED DOMAČIM PRAGOM

Robert Mihelčič je prav poseben "frajer". Ker je sam svoj šef, pravi, da dela skoraj neprestano, ker mu klasičen dopust z ležanjem na plaži ne zagotavlja potrebnega počitka, pa je odkril način odklopa, ki nahrani njegovo dušo in ga na tak način še dolgo po avanturi napaja z energijo. Hoja, kolesarjenje in raziskovanje ... A to nikoli povprečno. Vsaka njegova ekspedicija vključuje na stotine kilometrov, s katerimi si Robi upravičeno zasluži naziv ekstremnega popotnika. Za nameček ga v zadnjih letih spremlja še malce netipičen sopotnik, njegov 13. letni sin Aleks, ki se ne ustraši nobenega izziva.

Z Robertom sva se srečala povsem naključno, na sipini ob Savi, kamor sva se oba odpravila na popoldanski sprehod. Pristopil je k meni, ko sem slikala kupe smeti, da bi nečedno delo brezvestnežev prijavila odgovornim. Isto idejo je imel nekaj minut pred tem tudi sam in tako se je rodil spontan klepet. Povedal mi je, da česa takega v sosednji Avstriji in Italiji ni še nikoli videl. Tam so obrečne poti odlično izkoriščene, posebej urejene za kolesarje in kot pomemben turističen objekt ves čas vzorno vzdrževane. Sam jih je prevozil že kar nekaj, pravzaprav ogromno, saj je tako raziskovanje in preživljanje prostega časa njegova največja strast. Povedal mi je tudi, da se v Ljubljano v službo vozi vedno s kolesom, ko sem ga povprašala za naj varno pot do tja, pa se je ponudil, da jo detajlno opiše za objavo v Pletenicah. Že naslednji dan je bil prispevek na mojem e-naslovu in ko sem preverila Robertovo spletno stran www.mihelcic.si, mi je bilo jasno, da se bova morala videti še enkrat.

Na spletni strani, ki jo v branje priporočam vsem ljubiteljem popotniških prispevkov, je zbran detajlni arhiv Robertovih avanturističnih popotovanj. Njegovi spomini so opisani z nazornimi slikami in z lahkotno besedo, tako pa bralec ne dobi le splošnega vtisa, pač pa tudi številne pomembne informacije, če bi si morda podobno pot zaželel osvojiti tudi sam. Zadnji zapis opisuje junijsko pot po južnem Tirolskem in severni Italiji. Robert in Aleks sta v le petih dneh prekolesarila 405 kilometrov, osvojila drugi najvišji asfaltirani gorski prelaz v Alpah (Stelvio, 2757 m) in se dodobra naprala v deževnih nalivih, ki so ju spremljali na poti. Prav nič klasične počitnice za večino, a Robert pravi, da sta oba nadvse uživala. Aleks je prvič odšel z očetom na tako posebno popotovanje, ko je bil star le sedem let, od takrat dalje, pa je ekspedicijsko raziskovanje na kolesu postala stalnica preživljanja dopustniškega povezovanja med sinom in očetom.

Logično vprašanje je bilo, kako sta si popotnika za tako dolgo pot na kolesu pridobila kondicijo. Robert pravi, da kakšnih posebnih priprav nima. Veliko k njegovi kondiciji pripomore to, da se v službo vsak dan vozi s kolesom. Pot mu ne vzame veliko več časa, kot če bi se usedel v avto in se po polžje v jutranji konici prepustil zastojem, naredi pa tako vsak dan skoraj 30 kilometrski trening. Ker je vedel, da bo treba ob letošnjem izzivu osvojiti veliko višinsko razliko, je nekajkrat povadil tudi po domačih hribih, a osvajanje kolesarskih vrhov ni na njegovem dnevnem urniku. Za to niti nima časa. Ima namreč svoje podjetje, ki se ukvarja z

grafičnim in multimedijskim oblikovanjem in tako mu dela nikoli ne zmanjka. Ker svoje delo jemlje resno in je pri njem natančen ter zanesljiv, ima redne stranke že več kot dve desetletji. Njegove poslovne izkušnje mu koristijo tudi v zasebnem življenju, saj lahko svoje popotniške izkušnje predstavi na način, ki je zanimiv tudi gledalcem. Njegove fotografije so polne življenja, njegova spletna stran pregledno urejena, njegova besedila pa polna humorja in slikovitih doživetij.

In kako se nekdo odloči, da bo počitnice preživel na kolesu in dnevno prevozil več kot 100 kilometrov? Robi pravi, da je do te odločitve prišel povsem spontano. Začelo se je z malo daljšimi sprehodi, najprej od Škofje Loke do Ljubljane, nato od Maribora preko Pohorja do Vuhreda ... Kilometrino je počasi podaljševal in kmalu mu je tudi 100 in več kilometrov postalo "dolgočasno". Ko je osvojil pot od Züricha (kjer je bil rojen) do Ljubljane, skupaj kar 700 kilometrov, pa je bil čas, da odkrije nove prigode. V misli se mu je prikradla Islandija in za ta namen si je kupil kolo, ki ga je predelal v potovalno kolo. Ker bi mu Islandija vzela preveč časa, je idejo opustil tik pred odhodom in se zadovoljil z bližnjimi destinacijami. Vsako pot predhodno do potankosti naštudira, še bolj previden pa je postal, ko se mu je na poti pridružil sin. Poleg tega, da je morala biti pot kondicijsko primerna za sinova leta, je Robi ves čas tudi pazil, da je bilo med postanki dovolj animacije, ki je poskrbela za navdušeno nadaljevanje do nove točke na zemljevidu. Sprva so bila na njunem seznamu otroška igrišča, letos pa je sta si privoščila že pravi zabavišni park Gardaland, ki pa ju je, kot pravi Robi, utrudil bolj, kot enodnevna stokilometrski kolesarska tura.

Že letos vesta, katero destinacijo bosta osvajala prihodnje leto - odpravljata se na Češko, za katero sta slišala, da je kolesarjem nadvse prijazna - leta 2019 pa bosta končno uresničila tudi Robijevo veliko željo, Islandijo. Ekstremna popotnika se ničesar ne bojita, mi je pa Robi zaupal, kaj kot uverturo predlaga družinam, ki morda danes šele razmišljajo o nekajdnevem izletu s kolesom. Če nimate še veliko izkušenj, je ena izmed najbolj prijetnih destinacij zagotovo Kranjska gora - Trbiž - Kanalska dolina. Približno 130 kilometrov boste tudi z nekoliko mlajšimi otroci, ki pa seveda že obvladajo kolo, brez večjih težav osvojili v dveh ali treh dneh, saj se pot ves čas malenkost spušča, je pa nadvse slikovita in med drugim teče skozi opuščene železniške tunele ter preko mostov. Da so Robijeve nasveti preverjeni in še kako dragoceni, dokazuje tudi to, da na Višji strokovni šoli za gostinstvo in turizem Bled kot gostujoči predavatelj predava o kolesarskemu turizmu v okviru predmeta Dopolnilna turistična dejavnost.

Tudi v naši občini je potencial za kolesarski turizem velik in morda bo prav Robert tisti, ki bo prvi pobudnik, da se začne bolj proaktivno izkoriščati za enkrat še speči potencial. Izkušnje iz prakse ima na pretek, veselja tudi, držimo le pesti, da se najde še kakšen podpornik s podobnim razmišljanjem. Kot pravi Robert: "Vseeno je ali voziš počasi ali hitro. Pot je vedno enako dolga."

Špela Korinšek Kaurin, foto arhiv Robert Mihelčič

